

ב:

עין משפט
נר מצוה

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ט. ד.] (ב) ע"י חז"ל
לח' י"ד'ה'הו. (ג) [ב' חז"ל]
יח' י"ג. (ד) מביט כ.
(ה) [לקמן י"ג.] (ו) [לקמן
י"ג.] (ז) ויקרא טו.
(ח) [לקמן י"ג.] (ט) ויפסד
חז"ל. (י) ק"ב. (יא) ר"ה אין
חז"ל. (יב) ר"ה כ"ב. (יג) ר"ה שנים
וחז"ל. (יד) ר"ה כ"ב. (טו) ר"ה שנים
וחז"ל.

הנהגות הב"ח

(א) בשבועות מוסף עליהן
של יום הכפורים שחזא
מכפר על השטות:

גליון הש"ס

חז"ל ר"ה חייב ובי
בהקפת הראש חייב אף
בשבועות. (א) [לפ' נחלה
דג' במלכות ורישית חייב
כיון דלא מקרי' ראש חז"ל]
לפני תפסירי מני' לטעור
כראש במלכות ורישית חייב
דחז"ל כחז' אחר כך וליכא
למיר' דש'ר' במספרים וי'
דקפת הראש אסור
במלכות הרי דל'ל' דלפני
המספרים אהק' ולמלקט לא
אקס. חייב דלקט רק
לפני הכפורים בקרא' ו
לא שחז"ל דע"י השחז'ה
ולמלקט לא אקס. אבל
במלכות למיר' דלמלקט
אקס. ולמספרים לא
אקס. חז"ל לחלק יא"כ
למ' דפסוק' ב'ש' פ"י
קפ"א פ"ג דרא' לחז"ל
למספרים בהקפת הראש
במספרים ה"נ י' לטעור
במלכות וא"כ יהיה אסור
לפני פסוק הראש. וי"ש
לדע' וכתבתי מזה
במסורה:

על טהור שאכל את הטמא. אדם טהור שאכל את הקודש טמא
ובגמרא (ט:) מפרש מנא ליה. ואף על פי שאין בה חיוב כרת ניתנה
כפרה זו על כך: כל השעירים כפרתן שזה. כל שעירי מוספין
בין של רגלים בין של זכרים בין של נקבות בין של זכרים
על כל בין על כל בין על כל בין על כל בין על כל בין על כל בין על כל
במחלה ויש בה ידעיה לנסוף בין
על שאין בה ידעיה לא במחלה
ולא בנסוף בין על טהור שאכל את
הטמא ונפקא מינה לטומאה שאירעה
בין זה לזה. אבל שער הנעשה בפנים
לא נמלקו עליו שאינו מכפר עם אלו
ולא אלו חולין את תלייתו כשיש בה
ידעיה במחלה ואין בה ידעיה בנסוף
כדאמר בגמרא (דף ט:) היה ר"ש
אומר. האזי נקט לה משום דע"י
למיר' אמרו לו מהו שיקרבו זה
בזה אם אדם שער הופרש ליום
הכפורים ונתכפרו בזהר ונמלא
זה ברגל או בראש משום מהו שיקרבו
לס' שעירי של יום: היאך יקרבו.
והלא כשהופרש לא לכפר על כל כפרה
וז' הופרש ורבי מאיר דקאמר להא
בשלמא אי אמרינן כולן כפרתן שזה
יקרב שהרי כולם כפרה אחת מכפרים
אלא לדידך זה הופרש לכפר על
שאין בה ידעיה במחלה ויש בה
ידעיה בנסוף היאך יקרב לכפר
ברגל על שאין בה ידעיה לא במחלה
ולא בנסוף או כד"ר לכפר על טהור
שאכל את הטמא: כולן באין לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו. כל זה
וכיון דבכך שוין ואע"פ שכתבתי
חלוקות יכול הוא ליקרב דהא לכפר
על טומאת מקדש וקדשיו הופרש
ועל טומאת מקדש וקדשיו הוא
קרב: משמו. של ר"ש. וסתם ר"ש
הוא ר"ש בן יוחאי: ועל זדון
טומאת מקדש וקדשיו. סתמא היא:
הודע ולא הודע. בגמ' (י) מפרש לה:
אחד ישראל כו'. בגמ' (י) פריך מאי
קאמר שנתחלה השוים והדר מני
מה בין ישראל לכהנים: אלא שפר
מכפר על הכהנים גרסי' וי"ג דס'
הפר: אלא שפר מכפר על הכהנים.
כל שעירי הפנימי מכפר על ישראל
דהיינו תליית יסודין דיש בה ידעיה
במחלה ולא בנסוף וזדון טומאת
מקדש וקדשיו וכן כפרת שער
החולין פרו של כהן הקרב ביו"כ
בפנים כמו שמפורש בנחרי מות:
מכפר על הכהנים כדילף בגמרא (א):

רבי שמעון אומר וכו'. לחלוק בזה על שאומר למעלה אחד כהנים ואחד ישראלים שוין בכפרת
חלוקין בכפרתן אלא בטומאת מקדש וקדשיו וקאמר ר' שמעון כשם שאתה מודה בדם השעיר הפנימי שמכפר על ישראל כפרתו בלא
שום וידוי אלא כפרת היות הדם שאין וידוי בשעיר הפנימי אלא במשחלה כך דם הפר מכפר בלא שום וידוי על הכהנים על
טומאת מקדש וקדשיו אייתר ליה וידוי של פר במקום וידוי של שער המשחלה לכפר על הכהנים בשאר עבירות ואין להם כפרה בשעיר
המשחלה: גמ' ממכות פליק. כך סדר המשנה שנועות אחר מכות: על הראש. על הקפת ראש שמים דהא פלוגתא כתיב ויקרא
(ט) ופאה לשון סוף וקאה הוא כמו (שמות כ) לפאה יס (סס) לפאה נגז מקום חיבור הגלגול עם הלחי והן מקום הנדעין:
ועל

מכרי תנא בטבות פליק. אע"ג דקיימא לן (ע"ז דף ז.) דכתיב
מסכתות אין סדר למשנה ה"מ לענין מחלוקת ואחר כך
סתם שרבי לא שנה לתלמידיו המסכתות על הסדר אבל אחר
שנאן סדרן על מכוון כהיימן זו אחר זו (פס'): חייב על הראש
שתיים. נראה דאע"ג דעל חזקן
אין חייב אלא בתער כדאמר בפ'
בתרא למכות (דף כה.) דכתיב גילוח
שם זו השחמה ב'הקפת הראש חייב
אף במספרים כעין תער כדמוכח
בפ' ג' מניסין (נזיר דף מה: וסס)
דקאמר אי כתיב ראשו ולא זקנו
הוא אמינא תרתי משמע דלמי עשה
ודמי לא תעשה ומשמע דהקפת כל
הראש שמים הקפה ואכתי בתער
מנלן ולהכי כתיב זקנו ואי לא מחייב
בהקפת הראש אלא בתער א"כ
ספיר שמעינן מראשו דגילוח מזורע
בתער מדאמר רחמנא דעשה דמזורע
דמי לזו דהקפה והא דקתיב בתוספתא
דמכות גבי ראש דלמי חייב עד
שיקפנו בתער איכא למימר מאי
תער כעין תער כדאכתשן פרק ב'
נוירם (פס דף נח:) דאמר רב מיקל
אדם כל גופו בתער ומפרש הכס
כעין תער וליכא למימר דהקפת
הראש שרי במספרים ונקט בתוספתא
דוקא תער לאפוקי ממספרים ומ"מ
מראשו לא שמעינן דגילוח מזורע
בתער כיון דהקפת הראש אסור נמי
במלקט ורישיתו דהא ודאי נמלקט
והיטעני לא אפשר במזורע דגילוח
כתיב ביה וא"כ מראשו ידעינן תער
וכתיב אליעזר דאמר בפרק אלו
הן הלוקין (מכות דף כה.) דמלקט
והיטעני נמי גילוח עבדי לזכא
לאוקמי דא"כ מוקני נמי לא שמעינן
תער דהא מלקט ורישיתו הוי גילוח
שם זו השחמה ומיהו ממזרע כהנים
דקתיב יס בראש מה שאין צוקן
שהראש אסור במספרים ככתער
אין ראה דכתיב איירי דקתיב הכס
מה ת"ל ראשו לפי שנאמר תער
לא יעבור על ראשו וכו' ואהא
מסקין מה ת"ל ראשו מה ת"ל זקנו
מפני שיש בראש מה שאין צוקן כו':
ועל

בשם שוידויו של שער המשתלח מכפר על ישראל כך וידויו של פר
מכפר על הכהנים: גמ' מכרי תנא ממכות פליק מאי שנא דתני
שבועות משום דתני חייב על הראש שתיים אחת מיכן ואחת מיכן
ועל

ג א מ"י פליק מהל'
שננות הלכה ט סתם עשין
רע"ז.
ד ב מ"י פליק מהל'
תשובה הלכה ב:
ה ג מ"י פליק מהל'
שננות הלכה ט:
ו ד מ"י פליק מהל'
עשרים הלכה א סתם לאין
ז טושי"ב י"ד ס' קפא
ספ"ה א:

מוסף רש"י

חייב על הראש שתיים.
על הקפת הראש חייב שתי
מלקות. דשתי פלות יש לו
לראש. שיהא שתי
חתיכות. מקום השיער
אחת ומקום הפנים
והזקן חתיכה אחת.
ומתחברות זו עם זו בנד
האזן ומלפניו. מקום
שלישית טפיל'א וסס קפא
פאה שסס סוף הראש.
מקום חיבור הפסוקים.
וימלא שם לו שתי פלות.
לדעת מנאן ולידעא מנאן.
וחייב עליהן שתיים וחז"ל
ב ע"ש.

רבינו חננאל

מכרי תנא ממכות
פליק. כלומר
מסכת מכות השליש.
מ"ט פסח אחריה מ"ו
שבועות. ופשטא אידי
דתנא במכות וחיוב

